

Smalle zonnestralen gleden tussen de bladeren door, het schaduwrijke bosgebied binnen. Een groep vleermuisparkieten had hun gekwetter gestaakt en keek vanuit de boomtoppen op het meisje neer. Ze strompelde paniekerig door het bos. Haar lange blonde haren plakten in slierten aan haar gezicht vast. Er sijpelden bloed langs haar nek omlaag en haar opgezwollen oog begon te tranen. Ze keek om zich heen en het was duidelijk dat ze niet wist welke richting ze uit moest. Ze hoorde de opgewonden stemmen van de mannen naderen en ze schoot naar rechts, langs de wilde bramenstruiken en de metershoge rododendrons. Ze moest opschieten. Snel! Het maakte niet uit waarnaartoe, als ze maar uit handen bleef van de jagers. De mannen hadden maar één doel: haar doden.

De jagers waren wreed en meedogenloos. Anouk had het met eigen ogen gezien. Ze hadden een bloedbad in het dorp aangericht. Vrouwen, kinderen, het maakte voor de jagers niet uit wie ze vermoordden. Ze moest de bewoonde wereld bereiken zodat ze de autoriteiten kon waarschuwen. Ze moest. Het leven van haar vrienden hing van haar af. Als ze niet al waren vermoord. Links. Als ze dieper het bos in trok, had ze waarschijnlijk meer kans om te overleven. De bomen en struiken zouden haar bescherming bieden. Haar benen kwamen in beweging, sneller en sneller. De takken zwiëpten meedogenloos

tegen haar aan en lieten rode striemen achter op haar bleke huid. Maar ze gaf geen krimp. Haar adem raspte in haar borst. Ze beet haar tanden op elkaar en duwde de takken opzij. Haar conditie was goed, ze was gewend om te joggen. Maar dit was anders. Thuis werd ze niet opgejaagd door gewapende mannen. Thuis liep ze over asfalt met aangepaste hardloopschoenen. De grond in het bos was begroeid met scherpe grassen en lag bezaaid met takken en omgevallen boomstammen. Ze vloekte toen een tak in haar gezicht zwiepte en haar wang opentrok. Ze legde haar hand op de wond en verbeet de pijn. De grond onder haar voeten werd wat drassig, maar ze leek het niet te merken. Tot ze uitgleed en languit op de grond smakte. Haar schreeuw galmde door het bos en deed de vogels opvliegen. Ze had met haar schreeuw haar positie verraden. Er was geen tijd om na te denken. De mannen hadden haar bijna ingehaald. Ze hoorde ze praten. Half huilend krabbelde ze overeind en ze zocht in het rond. Ze maakte geen schijn van kans. De jungle was hun jachtgebied, hun terrein. Misschien... Een grote groep koningsvarens trok haar aandacht. Ze schoot naar voren. Nog een klein stukje. Nog tien, acht, zes, nog twee meter... Ze liet zich languit op de grond vallen en trok het bladerdek boven zich dicht. Roerloos bleef ze liggen terwijl ze een wortel ongemakkelijk in haar rug voelde prikken. Haar hart roffelde tegen haar ribben en even was ze bang dat de jagers het konden horen. De man die vooropliep schreeuwde naar zijn achterhoede dat ze moesten opschieten. Ze waren bewapend met speren en vlijmscherpe machetes.

Anouk deed een schietgebedje toen ze de takken naast zich hoorde breken. De mannen waren hooguit een paar meter van haar vandaan. De bladeren bewogen. Ze dacht aan thuis. Aan haar moeder die zich er niet van bewust was in wat voor benarde situatie haar dochter zat. Ze had een man gedood, maar ze had geen keus. Het bloed zat nog aan haar handen. Waarom

moest ze ook zo nodig voor stage naar de Filipijnen? Wat man-
keerde er aan de Veluwe of de Drentse hei?

De Filipijnen! Het klonk zo idyllisch.

Ik wil naar huis, dacht ze angstig.

TWEE MAANDEN GELEDEN

Anouk Brugsma had uren liggen draaien en woelen in haar bed en was dan ook blij toen de klokradio op haar nachtkastje tot leven kwam. Haar koffers stonden al twee dagen klaar op de overloop. Dit werd haar eerste verre reis zonder haar ouders. Het idee had haar in eerste instantie wat benauwd. De Filipijnen lagen niet bepaald naast de deur. Maar Liz en Ramona zaten vol met enthousiaste verhalen en hadden haar uiteindelijk overgehaald. Dat, en het nieuws dat Paul Lamoon zich ook had ingeschreven voor een stageplek. Ze studeerden aan de LLO Fanny Blankers-Koen Academy en deden de vierjarige lerarenopleiding Lichamelijke Opvoeding. De school had al zes jaar achtereen stageplekken in het buitenland geregeld en dit jaar waren de Filipijnen uitgekozen. Er waren vier stagegroepen samengesteld die om beurten zouden vertrekken. Anouk was samen met Liz, Ramona, Paul en Hugo ingeloot om de spits af te bijten. Ze zouden verschillende kindertehuizen bezoeken waar ze sportlessen mochten geven. Het was voor de weeskinderen een welkome afleiding en de stagiairs leerden om met weinig middelen iets van de grond te krijgen.

Anouk hoorde gestommel in de keuken. Ze sprong uit bed en haastte zich naar de badkamer. Een misselijkmakend stressgevoel golfde door haar lijf.

‘Je bent zeventien,’ sprak ze zichzelf streng toe. ‘Je bent oud

genoeg om op avontuur te gaan. Het is maar voor drie maanden.'

Ze draaide de kraan open, gooide haar pyjama op de wasmand en stapte de douchecabine in.

'Lekker, koffie,' riep Anouk opgewekt toen ze de keuken binnenstapte.

Haar moeder draaide zich om en glimlachte geforceerd.

'Jij bent vroeg uit de veren. Heb je goed geslapen?'

'Prima,' loog Anouk. 'Het was wat kort. En jij?'

Daisy Brugsma trok moeizaam haar schouders op. Haar witte gezicht en rooddoorlopen ogen zeiden genoeg.

'Waar is pa?'

'Hij legt alvast de koffers in de auto. Wil je iets eten?'

'Nee, het is halfdrie. We krijgen in het vliegtuig ook te eten.'

'Weet je het zeker? Moet ik anders een paar boterhammen inpakken?'

'Nee mam, dat hoeft niet.'

'Vergeet niet je malariapillen op tijd in te nemen. Ik heb ze in je blauwe toilettas gestopt. Samen met de muggenspray en de pillen tegen diarree.'

'Ik heb een herinnering in mijn telefoon gezet.'

'De tube handcrème zit in het binnenvak van je koffer.'

'Ja, mam.' Er volgde een zucht.

De laatste week werd Anouk overstelpt met onnodige adviezen: je tanden flossen, geen water uit de kraan drinken. Pas op met rauw vlees, goed je handen wassen en niet met onbekende mannen praten. Het overspannen gedrag van haar moeder ging haar behoorlijk irriteren. Ze had de nodige informatiefolders doorgenomen en meneer Vis, docent Nederlands, had hen bijgepraat. Hij coördineerde vanuit Nederland het hele gebeuren en om de zes weken kwam hij hen opzoeken. Op het vliegveld in Davao City werden ze opgehaald door een van de medewerkers van het resort waar ze zouden slapen. En in het resort

werd voor hen gekookt, hadden ze schoon water en kregen ze elke dag een begeleider mee. Wat kon er fout gaan? Ze konden hooguit wat last van buikloop krijgen.

‘Ben je er klaar voor?’ Haar vader stond in de deuropening en wreef de regendruppels uit zijn gezicht. ‘Ik wil zo vertrekken, want het is toch nog ruim een uur rijden naar het vliegveld.’

Ze kwamen om 04.40 uur op Schiphol aan.

Het was gestopt met regenen en de asfaltweg glom onder het licht van de lantaarnpaal. Anouk had haar arm door die van haar moeder gehaakt en samen liepen ze zwijgend naar de hoofdingang. Haar vader liep voorop met een trolley vol bagage. Ze wist dat dit een moeilijk moment voor haar moeder was. Liz had haar nog zo gewaarschuwd. ‘Dat komt omdat je enig kind bent,’ had ze beweerd. En zij kon het weten. Ze kwam uit een groot gezin met twee broers en twee zussen.

In de ontvangsthal bleef het drietal even staan en zocht in het rond. Ondanks het vroege tijdstip was het druk door mensen die bepakt en bezakt alle kanten op liepen.

‘Daar, daar staan ze!’

De hand van Anouk schoot omhoog toen ze meneer Vis met haar vrienden en hun ouders in een hoek bij de informatiebalie had ontdekt. Het gezicht van Liz brak open en bijna dansend kwam ze Anouk tegemoet. Ramona was haar gevolgd en keek van een afstand toe hoe de meisjes elkaar in de armen vielen. Liz en Anouk waren vanaf het eerste schooljaar bevriend met elkaar. Ze deden bijna alles samen totdat Ramona de boel kwam verstoren. Het wicht was in het voorjaar bij hen in de klas gekomen en had direct vriendschap met Liz gesloten. Anouk vond het een irritant kind en tolereerde haar alleen omdat Liz haar zo geweldig vond.

‘Is het niet spannend? De Filipijnen...’ riep Liz uitgelaten. ‘Drie maanden vakantie met witte stranden, heerlijk eten en vooral... leuke jongens.’

Ze seinde met haar hoofd naar Paul, die met Liz' moeder in gesprek was. Paul stak zijn hand op en Anouk zwaaide terug. Paul had alles mee: zijn donkere ogen, een krachtige kaaklijn en kaarsrechte tanden.

'Ik weet niet welke folder jij gelezen hebt? We moeten er ook nog werken,' reageerde Anouk met een lach.

Liz maakte een wegwerpgebaar. 'Een beetje sporten op het strand noem ik geen werk.'

Ze gaf mevrouw en meneer Brugsma een hand en trok Anouk toen mee naar de groep. Hugo keek op van zijn telefoon en gromde Anouk gedag. Hij was een stugge jongen en stond bekend als herrieschopper. In de tweede klas was hij blijven zitten en nu probeerde hij met stoer gedrag zijn imago op te vijzelen. Zijn ouders hadden hem ingeschreven in de hoop dat de ervaring zijn negatieve instelling zou veranderen.

'Ik kan het bijna niet geloven,' riep Liz enthousiast. 'Nog even en dan zitten we in het vliegtuig. Filipijnen, *here we come!*' Ze glunderde van oor tot oor.

'Zal ik wat koffie gaan halen?' opperde Ramona's vader, maar Jan Vis wimpelde het aanbod af.

'Dat kan straks. Laten we het belangrijkste even als eerste afhandelen.' Hij haalde een stapel enveloppen tevoorschijn. 'Dit zijn de papieren en de paspoorten met de visums die jullie nodig hebben om stage te kunnen lopen. Zorg dat je deze papieren niet kwijtraakt. Anouk, Liz, Hugo...'

Ze namen de enveloppen van de docent over en controleerden de inhoud.

'Meisjes!' Jan Vis maakte met een handgebaar duidelijk dat ze wat minder luidruchtig moesten zijn. 'Berg de envelop in jullie handbagage op. Het materiaal van de sponsors is een week geleden verscheept. Ik verwacht dat de lading vrijdag of zaterdag in Mati aankomt. Jullie verdelen de spullen naar eigen inzicht onder de verschillende instanties die jullie bezoeken. Besteed het wijselijk.'

Jan Vis hief zijn hand op en luisterde naar de vluchtnummers die werden omgeroepen. Hij wees met zijn aantekeningenboekje naar rechts.

‘Deze kant op, mensen. Hugo, vergeet je rugtas niet.’

Met grote passen liep de stoet achter hem aan naar incheckbalie 17.

‘Hier moeten jullie afscheid nemen. Ik loop mee tot aan de douane.’

Met een glimlach trok Anouks vader zijn dochter in zijn armen.

‘Drie maanden zijn zo om. Geniet van al het moois.’

Daisy hield de hand van haar dochter stevig vast en deed haar best om niet te huilen. De afscheidswaarden waren thuis allemaal al gezegd.

‘Wees voorzichtig...’ zei ze voor de honderdste keer. ‘Je belt als het fout gaat.’

Onverstaanbare klanken kwamen uit de speakers rollen. De piloot liet weten dat ze boven Davao vlogen en dat de landing werd ingezet. De Engelse vertaling die volgde was niet veel beter. Anouk kroop in haar stoel omhoog en gaf Liz een por. ‘We zijn er volgens mij.’

‘Ik ben gesloopt. Ik heb geen oog dichtgedaan.’

Anouk draaide zich om. ‘Hebben jullie nog geslapen?’ vroeg ze aan Paul en Hugo, die een rij achter hen zaten.

‘Nauwelijks. De stoelen liggen voor geen meter,’ mopperde Paul, die zijn stoel uit de slaapstand zette en zijn gordel omdeed.

‘We gaan landen. O, verschrikkelijk.’ Ramona begon te jammeren toen het vliegtuig begon te dalen. Het was haar eerste vliegreis en het opstijgen was haar slecht bevallen. Ze greep Liz’ hand, sloot haar ogen en drukte haar rug in de stoel.

‘Volgens mij komt er rook uit de vleugel.’ Hugo tikte plagend tegen het raampje. ‘Kijk maar. Ik denk niet dat we hier levend uit komen.’

‘Je liegt.’ Ramona kromp ineen en durfde niet te kijken.
‘Doe niet zo bijdehand,’ snauwde Liz. ‘Je ziet toch dat ze bang is?’

‘Kijk dan zelf. De moeren trillen los. We storten neer!’

Anouk rolde met haar ogen. Ramona deed echt alles om aandacht te krijgen. Ze begreep niet wat Liz in haar zag. Het kind was met haar zestien jaar de jongste van het stel. Haar gitzwarte haar hing in pieken voor haar ogen. Ze droeg wijde broeken met legerlaarzen en een shirt dat langs haar vormloze lijf fladderde.

De wielen raakten de landingsbaan, het vliegtuig piepte, kraakte en schudde heen en weer. De veiligheidsgordels trokken strak en het gevaarte kwam uiteindelijk tot stilstand.

Het vliegveld leek klein voor een stad die qua oppervlakte de grootste van het land was. De stad lag op het zuidelijke eiland Mindanao en telde een slordige 1,4 miljoen inwoners. Door een tijdsverschil van zes uur was het halfdrie ’s nachts toen ze uiteindelijk met hun koffers naar de uitgang liepen. Een vrouw met bruin, halflang haar stond hen op te wachten. Ze droeg een spijkerbroek, slippers en een mouwloos shirt. ‘Mijn naam is Heidi Valies. Welkom in Davao.’

Ze had een grappig accent. ‘Hebben jullie een prettige vlucht gehad? Dit is John Redando Lopez.’

Een donkere man tikte met twee vingers tegen zijn pet en grijnsde zijn tanden bloot. Zijn haar hing in kleine vlechtjes tot aan zijn schouders.

‘John spreekt goed Engels.’

De man nam de koffers over en legde ze op een plank met wielen die als trolley diende.

‘We gaan snel naar het hotel. Jullie zullen wel bekaf zijn,’ raltelde Heidi door.

Ze stonden op de stoep even stil.

‘Daar staat ons vervoermiddel.’

Met haar sleutelbos wees Heidi naar een felgekleurde Volkswagenbus aan de overkant van de weg.

De bagage werd ingeladen en de kinderen namen tegenover elkaar plaats op de versleten banken. De motor van het busje kwam moeizaam en sputterend tot leven.

‘Jullie krijgen morgen de hele dag de tijd om Davao City te verkennen terwijl ik ondertussen boodschappen doe. John blijft bij jullie als gids. Hij weet welke straten voor toeristen veilig zijn en welke niet.’

De versnellingspook werd krakend in zijn één geduwd en de auto reed de weg op. Heidi gaf gas en keek in haar achteruitkijkspiegeltje naar haar passagiers.

‘Dinsdag breng ik jullie naar het resort in de bergen. Dat is negen uur rijden.’

‘Negen uur in deze rammelbak? Allemachtig!’ Hugo zuchtte.

‘Dit oude beestje is sterker dan jij denkt.’

De bus draaide een bocht in en de bagage schoof met een harde knal tegen de zijkant van de wielkast aan.

‘Ze heeft volgens mij geen rijbewijs,’ fluisterde Hugo terwijl hij zich aan een lus boven zijn hoofd vastgreep.

Heidi had zijn opmerking gehoord. Ze stuurde ruw een tweede bocht in en trapte het gaspedaal nog dieper in. ‘Ik hoop dat jullie geen watjes zijn. Watjes kunnen we hier niet gebruiken.’

Na een wilde rit door een wirwar van smalle straten kwamen ze bij het hotel uit. Op een eenvoudig uithangbord stond de naam te lezen: Holiday Inn. Het had twee gouden sterren achter de naam. Het was een smal pand met hoge ramen en dubbele houten deuren die uitnodigend openstonden. Heidi parkeerde de bus naast het hotel en hielp samen met John de kinderen met hun bagage.

De man achter de balie staarde naar de beelden op het computerscherm en keek op van zijn werk toen hij de stemmen bij de

voordeur hoorde. De meisjes sjouwden hun koffers naar binnen en de man stond op. Hij trok zijn verfrommelde colbertje recht en harkte met zijn vingers door zijn haar. Met een namaakglimlach begroette hij zijn gasten.

‘Welkom in Holiday Inn. Ik hoop dat u een prettige reis heeft gehad.’

Hij liet zijn blik over de meisjes glijden terwijl zijn glimlach onveranderd bleef.

‘Er zijn twee kamers op naam van het St. Francis Resort gereserveerd,’ zei John terwijl hij de papieren op de balie legde.

De man met het warrige haar knikte. ‘Ik heb speciaal op u gewacht. Mag ik jullie paspoorten zien?’

Ondertussen gleden zijn handen over het toetsenbord. Geruisloos zoemde de beveiligingscamera aan het plafond op de gasten in. De man nam de paspoorten van hen over en checkte toen zijn horloge.

‘Ik moet de gegevens in het systeem zetten, maar daar hoeft u niet op te wachten. Gaat u maar naar uw kamer en probeer wat te slapen. Morgenochtend kunt u de paspoorten hier weer ophalen.’

Met een ernstig gezicht schoof hij de twee sleutels naar voren. ‘Tussen 08.00 en 10.30 uur wordt het ontbijt geserveerd.’

Ze bedankten hem en John wees naar de trap.

‘Er is geen lift maar het zijn maar drie trappen. Ik loop voorop.’

Hij tilde de koffers van de grond en de meisjes volgden puffend en zuchtend zijn voorbeeld.

De koffers bonkten tegen de traptreden omhoog. Er klonk wat gegiechel, de deuren van de kamers sloegen dicht en toen was de rust in het hotel wedergekeerd.

Nerveus grabbelde de baliemedewerker een telefoon uit zijn zak, keek nog even schichtig langs de trap omhoog en drukte toen het toestel tegen zijn oor.